

lende, det er en for afsides liggende Plads, selv om det er paa Slotsholmen, nej, det skal være paa Christiansborgs Grund. Jeg er fuldstændig enig i, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) antydede i Gaar, at der er den historiske Grund, der graves Enevældens Grav, og der gyngede Frihedens Vugge, der er Stedet, der skal Huset staa.

Som alle ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, er der paa vore Pladser for lang Tid siden omdelt en lille Pjece af Dr. Bierfreund. Der er i denne Bog en Storsindethed og overdreven Kunstbegejstring, som ikke er for god at smile ad, men der er ogsaa gode og sunde Tanker. Ja, der er egentlig en genial og lykkelig Tanke i denne lille Bog — en Tanke, som har Krav paa at tages op til Prøvelse af Rigsdagen og Regeringen nu ved Ordningen af denne Sag. Dr. Bierfreunds Tanke gaar ud paa intet mindre end en fuldstændig Omdannelse af Enevældens Christiansborg til at blive en Samling af smukke og tidssvarende danske Regeringsbygninger, der kunne svare til de kongelige Residenspalæer henne paa Amalienborg. De to smukke Pavilloner, Ridehuset og Hofteatret, skulle omdannes til Brug for Udenrigsministeriet og Højesteret; de kgl. Stalde og Vognremiser flyttes nærmere til Kongens Bolig, og Frihedsstøtten rejses midt paa Ridebanen. Denne Tanke finder jeg overordentlig tiltalende, og jeg vil anbefale den til Folketinget og i Særdeleshed til det Udvalg, der kan ventes nedsat om denne Sag. Siden vi tabte Norge og Hertugdømmerne, ere Forholdene paa Enevældens Christiansborg jo slet ikke mere for os, det er som en Klædning, der i vore Velmagtsdage maaske har passet nogenlunde, skønt den, som vi hørte før, altid har været for stor, men i hvert Fald nu passer daarligt. Jeg føler mig temmelig overbevist om, at selv om vi vilde sætte Christian VI.s Christiansborg paa Fode igen i den fuldkomne Skikkelse, som var tænkt fra Begyndelsen, og indbyde Hs. Majestæt Kongen til at tage Bolig der, saa vilde vor gamle Konge, hvis mageløse jævne, bramfri Færd og menneskelige Fremtræden ikke nok som kan roses, kun grumme nødig tage mod et saadant Tilbud, grumme nødig forlade sin skønne Bolig paa Amalienborg. Tænk Dem en Gang, mine Herrer Rigsdagsmænd, om vi nu gennemførte Arkitekt Thorvald Jørgensens smukke Plan og saa i øvrigt lod alting ved Christiansborg blive, som det er, vilde det saa være passende, vilde vi saa føle

os hjemme i de Omgivelser? Det vilde ret egentlig være at ødelægge det hele, det vilde være at hælde ny Vin paa gamle Læderflasker eller sætte en ny Lap paa en gammel Klædning, og det skal man, som bekendt, ikke gøre. Lad os tænke os Rigsdagen indflyttet i det genrejste Christiansborgs sydlige Sidefløj i Nærheden af de kongelige Stalde og Vognremiser ved Siden af det tomme Hofteater og det næsten lige saa tomme Ridehus, og med de røde Kuske, som holde Køreøvelser med 4 Heste for Vognen paa Ridepladsen. Var det Omgivelser, som passede for den danske Rigsdag, var det hyggeligt at befinde sig i dem? Nej, lad os saa hellere blive, hvor vi ere, indtil videre, her, hvor vi i Grunden have det rigtigt godt, efter at der er kostet saa meget, for at vi kunne befinde os vel. Kommer Tid, kommer Raad, lad os for alting ikke forhaste os i denne Sag.

Jeg vil gerne spørge de ærede Medlemmer, som have været paa Besøg paa Frederiksborg, om de ikke, ved at færdes der ude, have haft en underlig Fornemmelse af den Tomhed og det Øde, som hersker paa dette skønne Sted. Hvoraf kommer det? Det kommer deraf, at det Menneskeliv, som en Gang befolkede disse skønne Bygninger, som en Gang gav disse fortryllende Abildgaarde og Blomsterhaver Livets Farve, ikke er mere og ikke kan kaldes tilbage. Det er derfor ikke blot Fredens, men ogsaa Dødens Genier, som svæve over dette Sted. Men ganske paa samme Maade gaar det jo paa Christiansborg, det svundne Liv lader sig ikke kalde tilbage. Derfor er det, jeg mener, at Tiden er kommen til at lade Christiansborg rejse sig som en anden Fugl Fønix af sin egen Aske, rejse sig ligesom nyfødt i Tidens Aand og præget efter Tidens Tanker til en Samling af danske Regeringsbygninger, som vi netop trænge til. Og at dette lader sig gøre, det tror jeg nok, at vi have saa temmelig faaet godtgjort ved den Plan, der velvilligt er omdelt blandt os i Lørdags, Arkitekterne Brummer og Mørk-Hansens Plan til Opførelsen af Christiansborg. Denne Plan, som ikke maatte komme med ved Udarbejdelsen af de detaillerede Planer og Overslag, har man bragt det Offer for, at man har bragt den til Rigsdagsmændenes Kundskab først ved en Udstilling hos Winkel & Magnussen af de originale Tegninger og Planer, siden paa Charlottenborg og nu her i en smuk Gengivelse efter Originalen. Dette er virkelig Tak værd. Jeg